Lieta Nr. A42503808
A2565-09/5

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 6.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I. Kaļiņina,

piedaloties pieteicējam *A.P.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes – pilnvarotajam pārstāvim *M.B.*,

2009. gada 26. oktobrī atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.P.* pieteikuma par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008. gada 6. februāra lēmuma Nr. 330 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008. gada 6. februāra lēmumu Nr. 330 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts 2007. gada 24. decembra Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2. bataljona jaunākā inspektora pieņemtais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 050/PB 554003 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru *A.P.* (turpmāk – pieteicējs) saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[25] panta pirmo daļu sodīts ar naudas sodu 20 latu apmērā.

Lēmumā norādīts, ka 2007. gada 24. decembrī, plkst. 09.50, Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2. bataljona jaunākais inspektors *I.R.* noformēja pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu 050/PA 554003 (turpmāk – Protokols) par to, ka pieteicējs 2007. gada 24. decembrī, plkst. 09.46, Rīgā, mācīja braukt ar transportlīdzekli Peugeot 607, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – transportlīdzeklis), pa Dignājas ielu no M. Stērstu ielas puses Ziepniekkalna ielas virzienā. Minētais transportlīdzeklis ir pārbūvēts par mācību transportlīdzekli (ir ierīkoti papildus pedāļi), taču tas nav pārreģistrēts noteiktā kārtībā (kā B4).

Pieteicējs pārkāpis Ministru kabineta 2004. gada 29. jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 246. punkta prasības. Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta LAPK 149.[25] panta pirmajā daļā.

[2] Pieteicējs 2008. gada 4. martā iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt Lēmumu. Pieteicēja pieteikums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

Protokolā minētajā laikā un vietā, pieteicējs vadīja transportlīdzekli, t.i., veica individuālo auto vadīšanas apmācību. Pieteicējam B kategorijas vadītāja apliecība ir no 1976. gada un CSN 210. punkts atļauj pieteicējam individuāli mācīt braukt. *K.V.*, kuru pieteicējs mācīja braukt, bija mācību braukšanas atļauja A078527 saskaņā ar CSN 211. punktu, ko arī pārbaudīja inspektors *I.R.* Transportlīdzeklim individuālās auto vadīšanas apmācības pazīšanas zīmes tika lietotas pēc izmēra un krāsas saskaņā ar CSN 260. punktu un piestiprinātas automobilim iekšpusē pie priekšējā un aizmugures stikla saskaņā ar CSN 262. punktu.

Transportlīdzeklis nebija aprīkots ar ierīcēm (plafonu), kas saskaņā ar CSN 245.3. apakšpunktu un Latvijas obligāto standartu ir paredzēti noteiktiem

transportlīdzekļiem, kā arī piedaloties ceļu satiksmē, pieteicējs pie transportlīdzekļa nebija piestiprinājis nekādu informāciju vai zīmes, ko aizliedz CSN 255. punkts, līdz ar to pieteicējs nav maldinājis citus satiksmes dalībniekus, turklāt transportlīdzeklis tika aprīkots darbam ar pedāļiem atbilstoši CSN prasībām. Noformējot Protokolu, policijas inspektors nav pārliecinājies, cik pedāļi transportlīdzeklī bija piestiprināti, vai tie atrodas pareizā vietā, vai to uzstādīšana atbilst reģistrācijas prasībām.

Lēmumā ir atsauce uz Ministru kabineta 2004. gada 17. augusta noteikumu Nr. 725 „Transportlīdzekļu pārbūves noteikumi" (turpmāk – noteikumi Nr. 725) 1. pielikumu, norādot, ja transportlīdzeklis pārbūvēts par mācību automobili un tam uzstādīta dublējošās vadības sistēma un speciālais aprīkojums, transportlīdzeklim tiek piešķirts kods „B4". Pieteicējs norāda, ka transportlīdzeklim nav nekāda sakara ar instruktora darbu un transportlīdzeklis neatbilst noteikumu Nr. 725 1. pielikumā noteiktajam, tādēļ tam nevar tikt piešķirts kods „B4", līdz ar to nav nekāda juridiska pamata sodīt pieteicēju par CSN 246. punkta neievērošanu. Satiksmes drošības dēļ, veicot individuālo auto vadīšanas apmācību, ir uzstādīti divi dublējošie pedāļi. Ceļu satiksmes noteikumi neaizliedz lietot šādu papildaprīkojumu, kā arī CSN 245. punkts neaizliedz ar šādi aprīkotu transportlīdzekli braukt. CSN normas neaizliedz transportlīdzekļa vadītājam rūpēties par satiksmes drošību individuālās auto vadīšanas apmācības laikā, uzstādot papildaprīkojumā kaut vienu dublējošo vadības pedāli (bremzi).

[3] Atbildētājs lietā sniedzis rakstveida paskaidrojumu, kurā norāda, ka neatzīst pieteicēja pieteikumu, un paskaidro, ka pieteicēja vaina konkrētā administratīvā pārkāpuma lietā ir pierādīta, jo pieteicēja vadītais transportlīdzeklis ir uzskatāms par mācību transportlīdzekli, līdz ar to tas ir pārreģistrējams likumā noteiktajā kārtībā.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumā izteikto lūgumu atcelt Lēmumu, jo CSN 246. punkta prasības nebija pārkāpis.

Atbildētāja pārstāvis pieteikumu neatzina, atsaucoties uz Lēmumā ietverto pamatojumu.

Motīvu daļa

[5] Izvērtējusi pieteicēja izteikto iebildumu pamatotību kopsakarā ar lietā iesniegtajiem pierādījumiem, tiesa atzīst, ka pieteicēja pieteikums nav pamatots un tas ir noraidāms.

[6] Saskaņā ar LAPK 8. panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

Lēmums pamatots ar CSN 246. punktu un LAPK $149.^{25}$ panta pirmo daļu.

CSN 246. punkts noteic, ka Ceļu satiksmē iesaistītos mehāniskos transportlīdzekļus, to piekabes un mopēdus piecu dienu laikā pēc to iegādes vai ievešanas dienas normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā reģistrē Ceļu satiksmes drošības direkcijā, bet traktortehniku un tās piekabes – Valsts tehniskās uzraudzības inspekcijā. Tramvajus un trolejbusus reģistrē vietējās pašvaldības to noteiktajā kārtībā. Ja ārvalstīs reģistrētu transportlīdzekli uz Latvijā izdotas pilnvaras vai Latvijā noslēgta līguma pamata lieto persona, kuras pastāvīgā dzīvesvieta (juridiskajai personai – atrašanās vieta) ir Latvijā, piecu dienu termiņš skaitāms no pilnvaras izdošanas vai līguma noslēgšanas dienas. Ja mainās kaut viens no uzskaites tehniskajiem datiem, datiem par īpašnieku vai ārvalstīs reģistrēta transportlīdzekļa lietotāju, piecu dienu laikā jāveic pārreģistrācija.

Saskaņā ar LAPK 149.[25] panta pirmo daļu, par tāda transportlīdzekļa izmantošanu ceļu satiksmē, kurš nav reģistrēts noteiktajā kārtībā, – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam divdesmit latu apmērā.

[7] No administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumiem tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2007. gada 24. decembrī plkst. 9.46 mācīja vadīt transportlīdzekli, kuram tika ierīkoti papildus pedāļi, Rīgā, pa Dignājas ielu no M. Stērstu ielas puses Ziepniekkalna ielas virzienā, un transportlīdzeklis netika pārreģistrēts kā mācību transportlīdzeklis.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149.[25] panta pirmajā daļā norādīto pārkāpumu, ņemot vērā, ka pieteicējs nepiekrīt, ka būtu pārkāpis CSN 246. punkta prasības, jo Protokolā norādītajā vietā un laikā individuāli mācīja vadīt transportlīdzekli, kurš nebija pārbūvēts par mācību automobili.

[8] Kā izriet no Lēmumā konstatētā, pirms Protokola noformēšanas pieteicējs uzrādīja policijas amatpersonai instruktora atļaujas (lietas 29. lapa), kas deva pieteicējam kā instruktoram tiesības apmācīt citas personas transportlīdzekļu vadīšanā, kopiju.

Pieteicējs šo faktu nav apstrīdējis, jo instruktora apliecības kopiju pats bija pievienojis 2008. gada 9. janvāra apstrīdēšanas iesniegumam (lietas 28. lapa), bet tiesas sēdē vērsa tiesas uzmanību uz to, ka viņam kā personai, kurai ir vismaz trīs gadu autovadītāja stāžs, bija tiesības individuāli apmācīt personas braukšanai, atbilstoši CSN 210. punktam.

Izvērtējot šo pieteicēja apsvērumu, tiesa konstatē, ka pieteicējs Protokolā norādītajā vietā un laikā policijas amatpersonai pozicionēja sevi kā instruktoru, kam ir atbilstoša kvalifikācija un ir izsniegta attiecīgā instruktora atļauja mācīt citām personām braukšanu, nevis kā persona, kura individuāli apmāca citu personu transportlīdzekļu vadīšanā. Līdz ar to šāds pieteicēja apsvērums uzskatāms par nepamatotu, jo instruktoram, kas ir specializējies braukšanas apmācības pakalpojuma sniegšanā, nevar būt tāds pats tiesību un pienākumu apjoms CSN noteikumu ievērošanā un transportlīdzekļa vadīšanas apmācības procesā kā personai, kura nav specializējusies instruktora arodā.

Minētais tiesas secinājums balstās uz Ministru kabineta 2005. gada 15. februāra noteikumu Nr. 131 „Noteikumi par prasībām mācību iestādēm un speciālistiem, kas sagatavo transportlīdzekļu vadītājus, un transportlīdzekļu vadītāju sagatavošanas programmām" (turpmāk – noteikumi Nr. 131) 82. punktā noteikto, ka braukšanu māca instruktori, kuriem ir instruktora apliecība, ar mācību transportlīdzekli, kas atbilst šo noteikumu 5. pielikumā minētajām prasībām – tam ir veikta sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana un ir dota atļauja piedalīties ceļu satiksmē; tas atbilst prasībām, kas mācību transportlīdzekļiem noteiktas normatīvajos aktos par transportlīdzekļu tehnisko stāvokli un aprīkojumu; tas ir aprīkots ar atbilstošu pazīšanas zīmi; transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā ir reģistrēta transportlīdzekļa pārbūve par mācību transportlīdzekli (tikai B, C1, C, D1 un D kategorijas transportlīdzeklis); tā reģistrētais īpašnieks vai turētājs ir attiecīgā mācību iestāde vai braukšanas mācību instruktors. A1, A un B1 kategoriju transportlīdzekļu vadītāju, kā arī vadītāju invalīdu apmācībai atļauts izmantot transportlīdzekli, kura īpašnieks vai turētājs ir apmācāmā persona; tas nav vecāks par 12 gadiem (tikai A1, A, B1 un B kategorijas transportlīdzeklis).

Savukārt būtiskās tehniskās prasības transportlīdzekļu pārbūvei par mācību transportlīdzekli ir noteiktas noteikumu Nr. 725 3. pielikuma 14. punktā, kurā citstarp noteiktas prasības, ka mācību automobilim jābūt aprīkotam ar papildu (dublējošo) sajūga un bremžu pedāli braukšanas mācību instruktoram. Pieļaujams mācību automobiļa dublējošo vadību papildus aprīkot arī ar akseleratora pedāli. Papildu

(dublējošām) vadības ierīcēm jābūt mehāniski (ar svirām, stieņiem, trosēm) saistītām ar automobiļa pamatvadības ierīcēm un jānodrošina automobiļa pamatvadības un dublējošās vadības ierīču neatkarīga darbība. Bremžu iekārtas dublējošai vadībai jābūt saistītai ar bremzēšanas signāllukturu ieslēgšanas mehānismu un jānodrošina automobiļa bremzēšanas efektivitāte atbilstoši izgatavotāja noteiktajām prasībām.

Pastāvot apstāklim, ka pieteicējs kā instruktors Protokolā norādītajā vietā un laikā apmācīja citai personai automobiļa vadīšanu ar transportlīdzekli, kuram daļēji tika veikta pārbūve [tika ierīkoti papildus pedāļi], kāda ir noteikta mācību transportlīdzekļiem, bet attiecīga pārbūve netika reģistrēta Ceļu satiksmes drošības direkcijā, pieteicējam pamatoti tika piemērots administratīvais sods par LAPK 149.[25] panta pirmajā daļā paredzēto pārkāpumu. Pieteicējam kā instruktoram, atbilstoši noteikumu Nr. 131 82. punktam, bija pienākums mācīt braukšanu tikai ar mācību transportlīdzekli, kuram iebūvēts mācību transportlīdzeklim paredzētais speciālais aprīkojums.

Tā kā LAPK 149.[25] panta pirmā daļa paredz konstantu naudas soda apmēru par pieļauto pārkāpumu, Valsts policijas amatpersonām nebija nepieciešams veikt lietderības apsvērumus administratīvā soda apmēra noteikšanā.

[10] Pieteicējs tiesas sēdē norādījis, ka transportlīdzekļa pārbūve bija daļēja, līdz ar to šādu pārbūvi Ceļu satiksmes drošības direkcijā nebija iespējams reģistrēt. Izvērtējot šo argumentu, tiesa norāda, ka pieteicējam pašam jāizšķiras, kurā brīdī pabeigt transportlīdzekļa pārbūvi, lai to būtu iespējams reģistrēt noteikumu Nr. 725 noteiktajā kārtībā, un ar kādu mācību transportlīdzekli kā instruktoram veikt citu personu apmācību transportlīdzekļa vadīšanā.

Pieteicējs izteicis arī iebildumu, ka transportlīdzeklis Protokola noformēšanas vietā un laikā netika nogādāts uz tehnisko kontroli atbilstoši CSN 38.3. apakšpunktam. Minētā tiesību norma noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam ir pienākums pakļauties policijas darbinieka vai Autotransporta inspekcijas amatpersonas prasībai (noteikta normatīvajos aktos) nogādāt transportlīdzekli tehniskā stāvokļa un tā aprīkojuma kontrolei vai gabarītu, faktiskās masas vai ass slodzes kontrolei, kā arī nodot transportlīdzekli minēto kontroļu veikšanai. Tiesa atzīst, ka pieteicēja norādītās normas [CSN 38.3. punkts] noteiktais regulējums nav attiecināms uz izskatāmo gadījumu, jo policijas amatpersona Protokolā norādītajā vietā un laikā nav apšaubījusi transportlīdzekļa gabarītus, faktiskās masas vai ass slodzes atbilstību normatīvo aktu prasībām, turklāt konkrētajā gadījumā faktu par pedāļu ierīkošanu atzinis arī pats pieteicējs.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286. panta pirmās daļas 1. punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvalde 2008. gada 6. februāra lēmumu Nr. 330, ar kuru *A.P.* tika atzīts par vainīgo administratīvā pārkāpuma pieļaušanā atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[25] panta pirmajā daļā noteiktam administratīvā pārkāpuma sastāvam un *A.P.* uzlikts naudas sods divdesmit latu apmērā, bet *A.P.* pieteikumu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I. Kaļiņina